

Hollmén-suku

JOULUKUU 2017

Perustettu 1965

Julkaisija: Hollmén-suku ry | Toimitussihteeri: Mikko Toivonen | Taitto: Pia Tuononen | Paino: Rauman Painopiste Oy

Istumme lokakuista iltaa, Pertolan Ville, Pirilän Reijo ja minä, Reijon kotona Uotilassa. Tarkoituksena on perata puolentoista vuoden takaisen Hollmén-suvun ensimmäisen ”Tul myllyl” -kesäretken tunteita ja kokemuksia. Kaksi linja-autollista sukumme jäseniä ihasteli Reijon ja Villen perusteellista selontekoa kiertoajelulla Alisen Haudan tilalta Kuolimaalle ja takaisin. Kodikas, välitön ja yhteenkuuluvaisuutta huokuva tunnelma ja mainiot tarjoilut Pirkko ja Ilkka Hollménin isännöimällä tuulimyllytilalla olivat jo sinänsä paikalle saapumisen arvoisia.

Pohdimme kierroksella näkemääme Suomi 100 -perspektiivistä. Viime vuosisadan alussa sukumme levittäytyi nopeasti Haudan tilalta. Jokaiseen Lapin kylään ja naapuripitäjiinkin riitti Hollméneja. Listaamme Isakin lapsikatrasta vanhimmasta päästä: Hilma Lovisa Pirilään, Isak Nestor Kuolimaalle äitinsä kotiin, Juho Anttilaan, Kustaa Aliselle Haudalle, Alma Ruonalle (Juurus sittemmin Uusitalo), Fanny ”Mari” Kylänpää Kirkonkylään, Ilta Katilaan Euraan, Kosti kirkonkylään, Frans Eurajoen puolelle Saaristoon, Arvo Raumalle ja liiketoimien mukaan eri puolelle Suomea. Uusiin koteihin lähettiin Alisen Haudan sivuitse kulkevaa Kuninkaantietä. Myös me seurassimme sitä linja-autokyydillä. Kylämaisemat lienevät yllättävänkin samankaltaisia kuin sata vuotta sitten. Torpparilaki vuonna 1921 ei suuresti muuttanut sitä, koska talot olivat jo olemassa. Ne vain itsenäistyivät. Haudan tilastakin erotettiin puolen tusinaa torppia. Ruonalla oli neljä kantatilaa ja näillä kymmenkunta torppaa jokaisella.

Ville nostaa esiin yritystoiminnan, joka Lapissa lähti liikkeelle pitkälti Hollménin veljeksistä. Suomen itsenäistymisen aikoihin Villen iso isä Isak Nestor oivalsi Kuolimaalle Lapinkylän koskien ohi kulkiessaan että vesivoima tulisi saada hyötykäyttöön. Kosti urakoi vankan padon 1920-luvun alussa. Siihen perustui sahatoiminta ja Lapin kirkon remontointi vuonna 1928. Tästä lähti liikkeelle mittava kirkonrakentamisen liiketoimi. Veljekset takasivat toinen toisiaan. Kirkon rakentaminen vaati takuita. Kirkollishallitus maksoi vasta hankkeiden valmistuttua. Jos huonosti olisi käynyt, talot olisivat menneet saman tien.

Itsenäistymisen kuohut koskettivat mielenkiintoisella tavalla myös Lappia ja Haudan jälkeläisiä. Ville kertoo, kuinka neljä lappilaista, joukossa Werner Nokka ja Isak Nestor Pertola, lähtivät Kauttualle rakentamaan sovintoa punakaartin kanssa, Lapissa kun ei ollut ollut poliittista vastakkainasettelua juuri nimeksikään. Yllättäen sovintoreissulla olleet

Tul myllyl – vuoden 2016 kesäretken mietteitä

otettiin vangiksi ja päätettiin teloitaa aamulla. Yöllä paikalle oli onneksi tullut vangeille tuttuja punakaartiin kuuluvia kodiksamilaisia miehiä, jotka olivat päästäneet tutut isännät vapaaksi. Vapautetut palasivat Lappiin metsien suojassa, koska teitä vartioitiin.

Reijo kertoo Ruonalla lapsuudenkotinsa naapurista Frans Lammisesta. Reijon isän kuoltua vuonna 1948 oli tämä tullut Reijolle läheiseksi. Frans Lamminen oli Arvo Hollménin lapsuuden tuttuja. Lamminen oli avustanut punakaartilaisia mutta ei ollut ollut rintamalla. Lamminen oli saanut vaikutteita sosialismista Yhdysvaltain reissullaan 1800-luvun lopulla. Kansalaissodassa valkoiset vangitsivat Lammisen, joka tuomittiin teloitettavaksi. Paradoksaalisesti juuri Arvo määrättiin toimeenpanijaksi. Punakaarti Lapissa kirjassa sanotaan että Arvo ampui ohi. Asian oikeaa laita lienee tahallinen ohi ampuminen. Lammisen posti tuli Pirilän postilaatikkoon ja näin Frans tuli Reijolle tutuksi. Frans teki muun muassa Reijolle ruuhen.

Pyydän Reijoa ja Villeä arvioimaan kiertoajelua. Mitä se merkitsi heille henkilökohtaisesti. He kertovat, että toimeksianto lähti siitä, keitä suvun jäseniä on asunut kulkemamme reitin varrella. ”Yhdessä kuljimme reitin läpi. Melkein jokainen tien mutka, talo tai rakennus toi jonkin muiston tai tarinan mieleen. Reitti heräsi eloon sen varrella asuneiden persoonallisuuksien kautta ja oli siksi meille aivan muuta kuin vain joukko talojen ja ihmisten nimiä.” Reijo pohdiskelee, että hän koki jälkikäteen hiukan huolta siitä, kuinka nämä hänelle itselleen tärkeät muistot mahtoivat välittyä retkeläisille. Reijo jatkaa:

”Oli ainutlaatuinen tilaisuus kertoa, miten on kokenut sukulaisuuden omassa elämässä. Sukulaisuus on ollut turvaverkko. Olemme oppineet arvostamaan juuriamme. Elämä näissä ympyröissä loi hyvän pohjan elämään. Kuten minulla aikoinaan Ruonalla on nyt Villen pojilla ollut hienot mahdollisuudet kokea suvun perintö.”

Paljon ylös pantua jäi Villen ja Reijon mukaan kertomatta, mukaviakin juttuja. Vaikeaa oli saada selostus kaikille mielenkiintoiseksi, koska retkeläisten ikähaitari oli suuri. Toivottavasti jutut herättivät nuoremmassa uteliaisuuden, johon vanhempi pystyy vastaamaan. Sukulaisten henkilökuvaukset ja suvun tarinat on tärkeä taltioita. Sen, jolla kiinnostus herää, tulisi voida päästä tutustumaan niihin. Kymmenen vuoden päästä olisi uusi kierros Lapissa hyvinkin mielekäs.

Suuret kiitokset Villelle ja Reijolle antoisasta kiertoajelusta. Teitte suuren palveluksen kun toitte kätköistänne muistelukset tietoisuuteemme. Pankaapa kertomatta jääneet jutut sukumme kotisivuille. ■

*Muistiin merkitsi
Sakari Alaranta
(Kosti Hollménin Inga tyttären poika)*

Puheenjohtajan palsta

Me suomalaiset olemme tänä vuonna saaneet viettää itsenäisyyspäivää satavuotisjuhlaa. Vuoden aikana on useita eri tavoin ja tapahtumien kautta vietetty. Me saamme olla kiitollisia menneille sukupolville sata vuotta sitten tapahtuneesta itsenäistymisestä. Sen lisäksi meitä edeltänyt ikäpolvi puolusti itsenäistä maata oman henkensäkin vaarantaan talvi- ja jatkosodan kovissa koitoksissa. Suuri joukko nuoria miehiä palasi sankarivainajina kotipitäjien hautausmaalle. Tästä itsenäisestä Suomesta meidän tulisi olla kiitollisia myös jatkossa, Suomi 100 vuoden jälkeenkin.

Kotimaamme talous on monen vuoden jälkeen kääntynyt nousuun. Erityisesti Lounais-Suomen talouselämä on erityisen hyvässä kasvussa. Turun telakka, Uudenkaupungin autotehdas ja Sandvik Turussa alihankkijoinen esimerkiksi, ovat työllistäneet viimeaikoina tuhansittain uusia työntekijöitä. Uusia työntekijöitä on värvätty muualta maastamme. Asuntorakentaminen on todella vilkasta. Kaikki tämä myönteinen kehitys tuo taloudellista hyvinvointia myös muille aloille. Toivoa sopii että, että tämä nousukausi kestäisi useita vuosia.

Kädessäsi on sukuseuramme painotuore lehti. Olemme pyrkineet keräämään sukulaisten ja seuramme tapahtumia. Esittelemme myös suvun jäsenet jotka syntyivät samana vuonna itsenäisen Suomemme kanssa. Haluan kiittää kaikkia lehden tekoon osallistuneita, erityisesti toimitussihteerinä päävastuun kantanutta Mikko Toivosta. Tapaamme ensi kesänä sukukokouksessa Laitilan Louhenlinnassa 30. kesäkuuta.

Lopuksi toivotan kaikille sukulaisille rauhallista joulua ja onnellista uutta vuotta. ■

*Timo Hollmén
Sukuneuvoston puheenjohtaja*

Sukujuhla 2018 Louhenlinnassa

30.6.2018 • Juhlan yhteydessä sukukokous • Kusnintie 95, Laitila.

Hollmén suvun syntyneitä ja kuolleita vuonna 1917:

Aune Kaarina Peltomaa os. Hollmén

Aitini syntyi Elina (os. Vainio-Mikkola) ja Kustaa Hollménin perheeseen seitsemänneksi lapseksi 11.1.1917 Lapissa Haudan Hollménilla. Elina oli jo jonkin aikaa sairastellut ja ollut Kauttuan parantolassakin hoidettavana, mutta "keuhkotautia" ei silloin pystytty parantamaan. Hän kuoli 1.3.1918. Äitini jäi noin vuoden vanhana "äidittömäksi". Suurimman ajan lapsuudestaan, ennen kouluikää, häntä hoiti tätinsä Hilma Pirilä Ruonalta. Näistä Pirilä-olovuosistaan hän aina sanoi, että siellä oli hyvä olla ja vielä vanhuudessaankin puhui Pirilän väestä lämmöllä. Alakoulun hän kävi kiertokoulussa ja kansakoulun Kulanperässä. Nuoruusvuodet kuluivat kotitilalla töitä tehden, ja muiden kylän nuorten kanssa liikkumiseen sen ajan mukaisesti.

Puoliso Eino Oskari Peltomaa Aune Kaarina Peltomaa löytyi Eurajoelta. Kihlausaikana Eino joutui talvisotaan Suomussalmelle, josta selvisi vammoitta. Häitä vietettiin

8.9.1940. Uusi koti perustettiin pitkän etsinnän jälkeen löytyneelle pienelle maatilalle Kullanperään. Jo ennen esikoissareni syntymää isä joutui taas lähtemään sotaan moneksi vuodeksi. Raskasta oli miehillä sodassa, mutta raskasta oli myös kotirintamalla, kun kaikki koti- ja maatyöt jäivät naisten hoidettaviksi. Äiti kertoi joskus, että talvisten perunoitten "krääkkiminen" ja koreissa tai säikeissä pellolta kantaminen kellariin vei kaksi viikkoa. Oli siinä työrupeamaa. Viimeisenä sotatalvena synnyin minä allekirjoittanut. Kahden lapsen kanssa "yksinhuoltajana" elämä oli varmasti vielä raskaampaa. Sota loppui, mutta oli vaatinut monelta perheeltä suuren uhrauksen. Myös äidiltä kaatui veli jatkosodassa.

Elettiin vaikeita aikoja. Luja usko tulevaisuuteen kuitenkin auttoi. Meidän perheemme kasvoi vielä yhdellä pojalla. Vanha asuinrakennuksemme oli pieni ja epäkäytännöllinen. Uutta taloa rakennettiin vuosia, koska sekä rahasta, että rakennustarvikkeista

oli puutetta. Samanaikaisesti kaksi meistä kävi oppikoulua, eikä sekään halpaa ollut. Kyllä kaikki pennit tuli "venytettyä". Äitimme suhtautui kaikkeen tyynen rauhallisesti. Kotimme oli aina puhdas. Äiti rakasti kukkia luonnossa ja sisällä. Hän sai kukkimaan "kaikki" kukkaset. Muistissani on esim. Yön kuningatar. Hän osallistui tosi mielellään silloin oppikoulun pakollisiin kuuluvan 120 kasvin keräämiseen, ja löysi luonnosta myös harvinaisuuksia. Hän teki myös mielellään käsitöitä; kutoi kangaspuilla ja puikoilla. Yksi puikoilla tehty vaate on jäänyt meille kallisarvoiseksi aarteeksi: Aunen Einolle, sulhaselleen, kutoma siniharmaa villakauluri talvisodan "tulipalopakkasia" vastaan.

Myös retket lähiseudulle ja kyläilyt olivat tärkeitä. Hyvin usein sunnuntaisin kävelimme kolmen kilometrin matkan äidin synnyinkotiin. Mikäli suinkin mahdollista, olimme mukana ompeluseuroissa, tupailloissa, kuusijuhlissa ja tietysti

kirkossa. Kiinnostus ulkomaailmaan oli äidille tärkeää. Saimme aina tuoda kotiin kavereitamme. Näyttille tuotiin myös sulhas- ja morsianehdokkaat. Kun joskus kysyin jostain pojasta, että mitäs tästä tykkäät, vastasi äiti: "Ekkös sää sitä ittelles mein".

Leskeksi jäätyään äiti asui Linnavuoren palvelutalossa. Vesi tuli ja meni, ei tarvinnut puita kantaa ja ihanat hoitajatytöt kävivät tarkistamassa, että kaikki on hyvin. Hän sanoikin tietävänsä nyt, millaista on asua Paratiisissa.

Viisi lastenlasta ja lastenlastenlapset olivat äidille suuri lahja.

Kiitos äiti, että itse äidinrakkautta lähes osattomaksi jääneenä, annoit sitä meille yltäkylläisesti. Ja vielä kiitos, kun maailma minua vähän murjoi, enkä oikein tiennyt, mihin menisin, sanoit: "Kyl kotti ain tul saa". ■

*Sirpa Vaetoja, Aune Peltomaan tytär
Aune Peltomaa kuoli 28.10.2009
Lapissa*

Kosti Iisakki Hollmén

syntyi Lapissa kirkonrakentaja, talousneuvos Kosti Harald Hollménin perheeseen 25.12.1917 ja kuoli vajaan viiden vuoden iässä kehko-tautiin 9.3.1922. ■

Johan Iisak Hollmén nuorempi

(Johan Iisakki Poutala-Hollménin poika) syntyi Lapissa 20.8.1843, ratsutilallinen, Alisen-Haudan isäntä 1868-1911. Johan Iisak kuoli kotonaan 8.8.1917. Hänen ansiokkaasta elämästään voit lukea Poutala-Hollménin sukukirjasta s. 127 alkaen. ■

Martta Uusi-Heikkilä

rin koristepuut sekä laaja puutarha omenapuineen ja marjapensaineen.

Rukoilevaisperheen tyttarelle seurat niin syntymäkodissa kuin lähipaikkakunnillakin kuuluivat olennaisena osana pyhäpäivien viettoon. Seuroissa Martta tapasi myös tulevan puolisonsa, eurajokilaisen maanviljelijä Oskar Uusi-Heikkilän. Martan ja Oskarin häitä vietettiin 4.2.1950 morsiamen kotona Eurassa. Avioliiton myötä Martasta tuli maatalon emäntä puolisonsa kotitilalle Eurajoen Sydänmaan kylään. Perheeseen syntyivät tyttäret Aino 1951 ja Liisa 1952. Perheen elämä sai yllättävän käänteen 18.6.1959 isän äkillisen kuoleman johdosta. Äitimme jäi leskeksi ja kahden pienen tytön yksinhuoltajaksi 42-vuotiaana, vain yhdeksän avioliittovuoden jälkeen.

Äidin harteille jäi yht'äkkiä vastuu niin lapsista kuin koko maatalon hoidosta. Isän kuoltua peltojen viljely oli äidin vastuulla kolme vuotta, jonka aikana ne myös salaajitettiin. Vuodesta 1963 lähtien pellot annettiin vuokralle. Samoihin aikoihin äiti toteutti pitkäaikaisen haaveensa rakennuttamalla suuren kasvihuoneen. Kasvihuoneessa viljeltiin pääasiassa tomaattia. Kotona kasvatettiin kesäkukkien taimia, joita me lapset kävimme äidin mukana myymässä Rauman torilla. Näin jälkikäteen ajatellen äitimme oli omaperäinen uranuurtaja mm. itsenäisenä naisryhtijänä, joka vielä 60-luvun alussa oli melko harvinaista. Ajokortin äiti oli ajanut jo 50-luvulla – toisena sydänmaalaisena naisena. Kun kylän muihin talouksiin ostettiin TV, niin meille hankittiin kylän ensimmäinen arkkupakastin.

Rukoilevaisuusperinne ja äidin kristillinen elämäntapa tuli todeksi kodin jokapäiväisessä elämässä. Äidille oli tärkeää ihmisten tasa-arvoinen kohtelu rotuun, uskontoon

tai puoluekantaan katsomatta. Kaukaisten lähimmäisten muistaminen, kuten esimerkiksi Israelin kansa ja lähetystyö olivat äidin sydäntä lähellä. Avarakatseinen äitimme ei koskaan asettunut muiden yläpuolelle. Helposti lähestyttävänä ihmisenä hän oli monille lähimmäisilleen uskottu kuuntelija ja esirukoukija.

Äidistä tuli Sydänmaan "mummu", kun lapsenlapset Hanna (-73) ja Mikko (-75) syntyivät. Sydämen vajaatoiminta vei lopulta äitimme voimat. Vuonna 1987, päivälleen 2 kk 70-vuotispäivästä äidin lämmin sydän löi viimeiset lyöntinsä. 23.6. – vanhan ajan juhannuksena, rakas äitimme pääsi taivaan kotiin. ■

Aino Toivonen ja Liisa Uusi-Heikkilä

Sylvi Maria Kartemo os. Hollmén

Sylvi Maria Kartemo o.s. Hollmén syntyi Anna ja Oskari Hollménin lapsikatraan vanhimpana 8.8.1917 Aurassa. Lapsuutensa hän vietti Loimaalla, Salossa ja Turussa. Hänet vihittiin vanhempiensa omistamassa Hovirinnan kartanossa v. 1938 kauppaneuvos Lauri Kartemon kanssa. Sylvi teki elämäntyönsä liike-elämässä. Hänellä oli Porissa kymmenkunta vuotta oma kemikallio ja Turkuun hän perusti miehensä kanssa Turun Mies OY:n ja Mestari-paita OY:n, joiden molempien vaatetusalan yritysten hallintoon hän osallistui. Pariskunnalla ei ollut lapsia. Edustustehtävät, musiikki, Espanja, ystävät ja sisarukset täyttivät hänen vapaa-aikansa.

Hovirinnan maille Kaarinaan

kohosi pariskunnan omakotitalo, Villa Sylvia, jossa Sylvi asui puolisonsa kuolemaan asti, minkä jälkeen hän muutti asumaan kauniiseen rivitaloonsa Kaarinan Kuusistoon. Kauppaneuvoksetar Sylvi Kartemo kuoli Kaarinassa 94-vuotiaana. ■

Timo Hollmén

MUISTOKIRJOITUS Unto Nokka 1923-2017

Maanviljelijä Unto Nokka kuoli 94-vuotiaana Raumalla 31.8.2017. Hän oli syntynyt 20.5.1923 Lapin pitäjän Kodiksamin kylässä.

Kansakoulun suorittuaan Nokka aloitti jo 13-vuotiaana työnteon kotitilallaan Kodiksamin Nokalla. Onnelliset lapsuus- ja nuoruusvuodet päättyivät karusti syksyllä 1939, kun toinen maailmansota syttyi. Unto Nokan armeijataival kesti tammikuusta 1942 marraskuun lopulle 1944.

Hän osallistui rintamataisteluihin mm. Syvärillä ja Aunuksen kannaksen länsiosissa haavoittuen Salmin Koverolla.

Sodan päätyttyä Unto kävi Kokemäen maamieskouluun ja jatkoi työntekeä kotitilallaan. Nokan peltojen hoidon jäätyä Unton vastuulle 1960-luvun lopulla hän jatkoi isänsä jalanjäljissä timotein kehittämistä ja siementuotantoa. Lopulta pitkäjänteinen timotein jalostustyö johti siihen, että talon oma lajike, myöhemmin kansainvälistäkin mainetta saavuttanut Nokan timotei, sai virallisen lajikehyväksynnän 1970-luvulla. Kotitilallaan Unto harjoitti myös lihakarjankasvatusta.

Unto Nokalla oli elämänsä aikana runsaasti luottamustehtäviä sekä Lapin kunnan että Lapin seurakunnan piirissä. Kuntapuolella hän keskittyi erityisesti sosiaalikeskitykseen, tieasioihin ja kotiseututyöhön. Kirkkovaltuustossa ja kirkko-

neuvostossa Unto vaikutti pitkät jaksot 1960-luvun lopulta 1990-luvun alkuun. Hänen kymmeniin luottamustehtäviinsä sisältyivät mm. pitkäaikaiset puheenjohtajuudet Lapin Maatalousseurassa, Gustaf Lundénin säätiössä sekä Lapin Kotiseutumuseoyhdistyksessä, jonka aktiivijäsen hän oli yli puolen vuosisadan ajan.

Kaatuneiden ja kentälle jääneiden muiston vaaliminen nousi Unto Nokan elämässä tärkeään asemaan 2000-luvulla ja johti mm. Kodiksami Memorial -puiston perustamiseen kotitalon maille. Yhtenä tekijänä muistomerkkialueen synnyin taustalla oli Vuosalmen taisteluissa 1944 kentälle jääneen veljen kohtalo.

Unto Nokkaa jäivät kaipaamaan sukulaiset, ystävät ja laaja tuttavapiiri. Allekirjoittaneelle jäi lämmin muisto neljännevuosisadasta, jonka ajan sain tuntea Unton. Kiitollisuudella muistan yhteistyötämme ennen kaikkea Kodiksamin seudun kulttuuriperinnön ja sotavuosien henkisen perinnön vaalimisessa. Syvimmin meitä yhdisti talvi- ja jatkosodassa kaatuneiden ja kentälle jääneiden läheistemme katoamaton, sydämiimme elinikäisen jäljen jättänyt muisto. ■

*Vesa Pietilä
Kirjoittaja on Unto Nokan läheinen ystävä ja sukulainen.*

Isak Pirilän lastenlapset serkustapaamisessa Lapissa

Isak Pirilä (1859-1945) toimi Lappi TL. Ruonan kylässä Pirilän talon isäntänä. Hänen ensimmäisen vaimonsa Maria Sofia Katilan kuoltua Isak solmi uuden avioliiton Hilma Loviisa Hollménin kanssa. Heidän lastensa lapset kokoontuivat puolisoineen jo viidettä kertaa Lapin Kivikylään serkustapaamiseen, ja mukana oli seuraavankin sukupolven edustajia, kaikkiaan 32 henkeä. Mitään virallista ohjelmaa ei ollut, vaan tapaaminen sujui yhteisen aterian ja vilkkaan seurustelun, myös muisteluiden merkeissä. Serkusjoukko on jo harventunut, ja sen jäsenet ovat sijoittuneet monille eri paikkakunnille, vaikka suurin osa vielä elääkin Lapin ja Rauman tuntumassa. Oli ilahduttavaa, että hyvin monet olivat kuitenkin saapuneet pitkienkin matkojen takaa. Kaikille jäi hyvä mieli, ja esitettiin toivomus siitä, että jälleen kahden vuoden kuluttua tulaisiin yhteen. ■

Hollmén-suvun kesäretki Kemiöön

Kesäkuisena sunnuntaiamuna 11.6. kokoonnuttiin Kaarina Ravattulan liikekeskuksen pihalle suvun perinteistä kesäretkeä varten. Tällä kerralla kohteeksi oli valittu kaunis Kemiön saari. Matkaa tehtiin Launokorven bussilla, ja kuljettajana toimi Kaisa Launokorpi, jonka taitavassa kyydissä matkaiset ja mäkit saarit selvitettiin selkkauksitta. Montaa paikkaa ei bussiin jäänyt; matkaan oli lähtenyt 42 aikuista ja 3 lasta. Varauduimme sateenvarjoilla, mutta aamupäivän muutamat kevyet kuurot väistyivät pian ja puolestapäivästä eteenpäin nautittiin lähes pilvettömästä aurionpisteestä.

Erikoisena tutustumiskohteena meille oli järjestetty kierros Sjöläxin kartanossa, joka ei varsinaisesti ole yleisölle avoin matkailukohde. Tila on ollut Jägerskiöldin suvun hallussa yli 500 vuotta. Tällä hetkellä yli 200 peltotehtaan tilan päätuotantosuunnat ovat kasvinviljely, emolehmät ja metsätalous. Isäntänä toimii Christer Jägerskiöld, jonka johdolla ollaan siirtymässä luomutuotantoon. Edellinen emäntä Sonja Jägerskiöld esitteli meille päärakennuksen ja kertoi suvun historiasta lukuisten muotokuvien avulla. Talo on pääsääntöisesti alkuperäisessä asussaan ja toimii edelleen perheen kotina, mikä teki vierailusta ainutlaatuisen. Nautimme kahvit kartanon kuistilla maisemia ihailen.

Sjöläxin jälkeen bussiin nousi Kemiön paikallisopas Eeva Karlsson, ja tietämyksemme Kemiön historiasta ja nykypäivästä alkoi karttua vauhdilla. Lyhyt vierailukäynti oli järjestetty Kemiön myllyyn, jossa meille kerrottiin 1903 perustetun myllyn vaiheista. Toiminta-ajatuksena on edelleen paikallisten viljelijöiden viljan jauhattaminen lähellä, ja tavaraa toimitetaan vähittäismyyntiin mm. Turun

alueen Citymarketeihin ja Prismoihin. Erityismaininnan ansaitsee myllyn tuottama erikoisgrahamjauho, jonka täsmällinen resepti vaikutti olevan jonkin verran arvoitus jopa mylläreille itselleen.

Ruokailu oli järjestetty Labbnäsin entiseen pappilaan. Amos Anderson lahjoitti kiinteistön 1950-luvulla Kemiön Martoille, joiden hoidossa se toimii edelleen kokous- ja lomapaikkana. Mäeltä avautuvat upeat näköalat Dragsfjärdinjärvelle, ja marttojen makoisa saaristolaispöytä sai ansaitsemaansa kiitosta. Tunnin ruokataun jälkeen jatkoimme bussikierroksella Taalintehtaalle; ajellessamme opas kertoi meille ruukkitoiminnasta ja

alueen muustakin värikkästä historiasta.

Viimeinen varsinainen tutustumiskohde oli Amos Andersonin kesäpaikka, Söderlångvikin kartano, joka nykyisin toimii taide- ja henkilöhistoriallisena museona. Eeva Karlssonin ja Kaisa Launokorven johdolla saimme monipuolisen näkemyksen Amos Andersonin henkilöhistoriaan, kartanon upeaan esineistöön ja esillä oleviin taideteoksiin; tämän kesän taiteilijoina päärakennuksessa erityisesti Tapani Raittila ja Cafe Vivanissa Kati Immonen.

Söderlångvikin kahvilassa nautittujen lähtökahvien jälkeen otettiin vielä yhteiskuva ennen paluumatkalle

lähtöä. Bussista Dragsfjärdissä poistuessaan opas ihmetteli ”bussi täynnä sukua, ettekä ole riidelleet koko matkalla!” ”Vielä tässä ehditään”, kuului takapenkiltä...

Loppumatka Ravattulaan sujui kuitenkin tavanomaisen sopuisasti. Kuuden maissa illalla jakauduimme sieltä kukin suuntiimme sulattelemaan päivän elämyksiä. Sukuneuvostolle ja erityisesti sen puheenjohtajalle Timo Hollménille lämpimät kiitokset erinomaisesti järjestetystä ohjelmasta, kiintoisista kohteista ja hyvästä aikataulusta! ■

Mukana olleina, Kaisa Laine ja Jouko Anttila

Hollmen-suku ry
Facebook ryhmään
voi liittyä vaikka ei suku-
seuran jäsen olisikaan.
Ryhmä on suljettu ja
tarkoitettu kaikille,
jotka ovat kiinnostuneita
Hollmén suvun vaiheista.
Ryhmässä voi jakaa kuvia
ja tarinoita, kertoa vaikka
uusista syntyneistä
sukulaisista.

Vuosi Pitsimissinä

Sukumme jäsen Ulrika Mäkinen (Kosti Hollmenin s.1891 tytären Anja Vastamäen s.1922 pojan tyttärentytär) voitti Raumalla pitsiviikolla järjestettävän perinteisen pitsimissikilpailun heinäkuussa 2016.

Pitsimissi osallistuu vuoden aikana erilaisiin hyväntekeväisyystilaisuuksiin ja toimii Rauman edustajana esim. erilaisilla messuilla.

Ensimmäiset työtehtävät Ulrikalla alkoivat heti Mustan Pitsin perjantaina. Lyhyen opetuksen jälkeen edessä oli leikkimielinen pitsinnypläyskilpailu kokoneiden nyplääjien kanssa. Päivään kuului haastatteluja, kaupungilla kiertelyä, nimikirjoitusten jakamista ja paljon valokuvaamista. Elokuun alussa Raumalla pelattavassa pitsiturnauksessa pitsimissi osallistui palkintojen jakoon. Syksyn aikana ohjelmassa oli vielä edustusta raumalaisen kauppakeskuksen syntymäpäivillä, jouluisessa Tonttujen Yö- tapahtumassa sekä Rauman SPR:n järjestämässä ikäihmisten

puurojuhlassa. Ulrika toimi myös juontajana ravintola Gotossa järjestetyssä muotibrunssissa. Tammikuun matkamessuilla Helsingin messukeskuksessa Ulrika edusti Rauman osastolla ihmisten kanssa jutellen ja - tietenkin nypläten. Kevään ravintolapäivänä vanhassa Raumassa järjestetyssä pitsimissikahvilassa Ulrika oli mukana juttelemassa ja kahvittelemassa asiakkaiden kanssa. Tämänkin kahvilan tuotto lahjoitettiin hyväntekeväisyyteen.

“Pitsimissikilpailu ja sen voitto toi mukanaan työmahdollisuuksia, kontakteja ja ennen kaikkea elämäni uusia ihmisiä, joilta olen saanut arvokkaita vinkkejä ja tukea ryhtyessäni tekemään mallin töitä. Yksi parhaista asioista kilpailuun osallistumisessa oli myös muihin samanhenkisiin tyttöihin tutustuminen, tyttöjen kanssa pidämme edelleen yhteyttä.” Näin tiivistä Ulrika ajatuksiaan pitsimissivuodesta nyt, kun tehtävää hoitaa jo uusi, Ulrikan heinäkuussa 2017 kruunaama pitsimissi.

Pitsimissikilpailun voitto toimi Ulrikalla siis myös ponnahduslautana muille töille. Syksyllä 2016 alkoivat näyttös- ja kuvausmallityöt turkulaisessa Modelpoint-mallitoimistossa. Keväällä 2017 Ulrika sai sopimuksen myös Milanolaisen mallitoimistoon. Niinpä aiempien kesien mansikanmyyjän kesätyö vaihtui mallin töihin Milanossa. Milanon mallimaailmasta nauttanut Ulrika palasi Suomeen elokuun lopussa. Syyskuussa alkoivat oikeustieteen opinnot Joensuun oikeustieteellisessä tiedekunnassa. Opiskelu on tällä hetkellä elämässä ykkössijalla, mutta opiskelujen lomassa ehtii välillä pyörähtämään muotinäytöksissään. Ja keväällä kenties Milano taas kutsuu. ■

Ulrikan vuodesta kirjoitti äiti, Satu Mäkinen

Maalaustalkoot

Kahden vuoden takaiset tuulimyllyn maalaustalkoot saivat jatkoa, kun kuluvan vuoden kesäkuussa myllyn siivet maalattiin. Nyt sukumme monumentti seisoo ylväänä ja kutsuu kaikkia retkeilemään ja tutustumaan sukumme syntisijoille.

Maalaustalkoissa mukana olivat Mikko Haaslahti, Ville Pertola ja Henrik Pertola. ■

Lehden toimituskuntana Hollmén sukuneuvoston jäsenet

Kotisivut: www.hollmen-suku.fi

Nimi	Puhelin	Sähköposti
Timo Hollmén, puheenjohtaja	0400 525 733	timo.hollmen@pp.inet.fi
Sakari Alaranta, varapuheenjohtaja	040 551 4251	sakari.alaranta@elisanet.fi
Laura Hollmén, sihteeri	050 524 1232	laura.a.hollmen@gmail.com
Laiho Kari, rahastonhoitaja	0440 722 070	kari.laiho@mhy.fi
Maija Tuominen, jäsenrekisterin hoitaja	0440 324 193	maija_tuominen@hotmail.com
Mikko Toivonen, jäsenlehden toimitussihteeri	045 319 2688	mikko.toivonen@zehndergroup.com
Jouko Anttila	0500 867 505	jouko.anttila@lappilainen.com
Krister Pertola	044 254 9505	kristerpertola@gmail.com
Laura Pirilä	040 556 7984	laura.pirila@fimnet.fi
Mikko Haaslahti	040 517 1409	mikko.haaslahti@viishanke.fi
Ville Pertola	0500 922 664	villepertola@luukku.com

Osoitepäivitykset

Osoitepäivitykset ja muut jäseniä koskevat tiedot hoitaa jäsenrekisterin hoitaja Maija Tuominen, puh. 0440 324 193, maija_tuominen@hotmail.com

Myytävät tuotteet

Kotisivuiltamme löydät sukuseuran myytävät tuotteet.

Tilaukset Ville Pertola, puh. 0500 922 664, villepertola@luukku.com